

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Zálešákové a soudců Mgr. Martiny Polákové a Mgr. Jiřího Vašíčka ve věci žalobkyně **L. K.**, nar. XXXX, bytem XXXX, XXXX, zastoupené JUDr. Zdeňkem Odehnalem, advokátem se sídlem v Brně, Havlíčkova 13, proti žalovanému **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem v Praze, Na Pankráci 546/56, IČ 65993390, zastoupenému JUDr. Ladislavem Smejkalem, advokátem se sídlem v Praze, Na Příkopě 8, o neplatnost výpovědi, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 19. října 2015, č.j. 38 C 1/2014-65,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **m ě n í** tak, že se určuje, že výpověď daná žalovaným žalobkyni dne 23. 10. 2013 je neplatná.

II. Ve výroku III. o nákladech státu se rozsudek soudu I. stupně **z r u š u j e** a v tomto rozsahu se mu věc **v r a c í** k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení před soudy obou stupňů částku 41.268 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Zdeňka Odehnala.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu žalobkyně na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 23. 10. 2013 dané žalobkyni podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Žalobkyni byla uložena povinnost nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 20.328 Kč a dále jí byla uložena povinnost nahradit České republice náklady státu, které budou vyčísleny v samostatném rozhodnutí. Existence organizační změny zaměstnavatele byla podle soudu I. stupně prokázána, na daném oddělení byli zaměstnání dva projektanti a čtyři investiční referenti. Ze Směrnice generálního ředitele přímo nevyplývá, která pracovní pozice měla být zrušena, ale pouze stav pracovních pozic po aplikaci organizační změny. Skutečný stav před systemizací neodpovídal tabulkovému stavu, když na oddělení byli zaměstnání dva projektanti místo tří a čtyři investiční referenti. Aby skutečný stav odpovídal, žalovaný zrušil jednu pozici investičního referenta. Byla prokázána příčinná souvislost mezi organizační změnou a nadbytečností žalobkyně.

Proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě podala odvolání žalobkyně. Namítala, že řízení je zatíženo vadou, neboť soud nepřipustil jako důkaz výslech žalobkyně jako účastníka řízení. Soud rovněž neprovedl k důkazu protokol o jednání přílohového spisu Obvodního soudu pro Prahu 4. Provedené důkazy soud hodnotil nesprávně a jednostranně, čemuž odpovídají i nesprávné právní závěry. Otázka nebyla projednána s odborovou organizací, která byla místně a věcně příslušná. Soud se nevypořádal ani s otázkou, že na stejná pracovní místa byli nově přijati jiní zaměstnanci D. a S.. Soud přehlédl také skutečnost, že v bezprostřední časové návaznosti před aplikací údajné organizační změny byla žalobkyně vyslána na pracovní cestu. Odvolatelka navrhla, aby rozsudek soudu I. stupně byl změněn a žalobě vyhověno.

Žalovaný ve vyjádření k odvolání navrhoval potvrzení rozsudku soudu I. stupně. Jak vyplývá z obsahu spisu, žalobkyně v průběhu řízení svůj účastenský výslech nenavrhl. Pokud soud neprovedl navrhované důkazy jako protokolem o jednání, označil sám tyto důkazy jako nadbytečné. Neprojednání výpovědi s odbory nezakládá dle zákona neplatnost či neúčinnost takové výpovědi. Pracovní poměry s jinými zaměstnanci byly sjednány ještě před výpovědí danou žalobkyni.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o.s.ř.), k tomu oprávněnou osobou (§ 201 o.s.ř.), a že použitý odvolací důvod je podřaditelný pod ust. § 205 odst. 2 písm. e), g) o.s.ř., přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení mu předcházející, dokazování doplnil o listinné důkazy týkající se pracovních poměrů dalších zaměstnanců žalovaného a Směrnice č. 12/2012, a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Předmětem řízení v projednávané věci je neplatnost výpovědi daná žalovaným žalobkyni dne 23. 10. 2013 podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Výpověď byla za žalovaného podepsána vedoucí personálněmzdového odboru J. Š. s tím, že na základě rozhodnutí Ředitelství silnic a dálnic ČR o organizační změně podle Směrnice GŘ č. 5/2013 ze dne 12. 9. 2013 došlo ke zrušení systemizovaného pracovního místa zastávaného žalobkyní. Z toho důvodu se žalobkyně stala pro organizaci nadbytečnou a byla jí dána výpověď podle § 52 písm.

c) zákoníku práce s tím, že pracovní poměr skončí uplynutím výpovědní doby ke dni 31. 12. 2013.

Žalobkyně neplatnost tohoto úkonu spatřovala v tom, že k žádné organizační změně fakticky nedošlo, neboť nebylo zrušeno místo investičního referenta. Úkon nesleduje účel organizační změny, ale jde o snahu zbavit se žalobkyně s ohledem na její spor probíhající u OS Praha proti žalovanému ohledně diskriminace.

Obrana žalovaného spočívala na tvrzení, že 12. 9. 2013 došlo k organizačnímu rozhodnutí, kterým s účinností k 15. 9. 2013 došlo v rámci odboru č. 11300 a oddělení č. 11310 ke zrušení dvou tabulkových míst, a to jednoho místa projektanta a jednoho místa investičního referenta, které zastávala žalobkyně. Podle stavu zaměstnanců na daném oddělení do té doby pracovala vedoucí M.S., čtyři investiční referenti (žalobkyně, D., J. a S.) a dva projektanti. Podle Systemizace Ředitelství silnic a dálnic měli být do 15. 9. 2013 na daném oddělení tabulkově tři investiční referenti a tři projektanti, což neodpovídalo skutečnosti. Ve skutečnosti tam pracovali pouze dva projektanti a tři investiční referenti. Zrušení jednoho neobsazeného místa projektanta a jednoho místa investičního referenta pak vedlo ke „sladění“ formálního stavu počtu zaměstnanců na daném oddělení se skutečným stavem. Práce připadající na zrušené pracovní místo zastávané žalobkyní byla převzata ostatními zaměstnanci příslušného odboru. Žalovaný popřel jakoukoliv vazbu mezi stížností a žalobou ohledně diskriminace a výpovědi žalobkyně.

Z listinných důkazů – Směrnic generálního ředitele č. 12/2012 ze dne 27. 9. 2012 a Směrnic generálního ředitele č. 5/2013 ze dne 23. 4. 2013 a 10. 9. 2013 lze mít za prokázáno, že generální ředitel mj. těmito směrnicemi rozhodoval o Systemizaci silnic a dálnic ČR. Obsah rozhodnutí ohledně systemizovaných pracovních míst v jednotlivých úsecích byl přílohou předmětných směrnic a je možno z nich vycházet jako z rozhodnutí zaměstnavatele o organizační změně.

Z tvrzení účastníků i předložených listinných důkazů lze mít za prokázáno, že žalobkyně byla v pracovním poměru u žalovaného od 23. 6. 2009 se sjednaným druhem práce investiční referent, oddělení 11310, úseku výstavby, detašované pracoviště Brno – Odbor přípravy staveb. V době dání výpovědi žalobkyni ve sjednaném druhu práce investiční referent na předmětném oddělení pracovala jeho vedoucí M.S. a dále čtyři investiční referenti, tj. žalobkyně, dále Z.D., B.J. a K.S.. Dále zde pracovaly dvě projektantky J. a J.

Ze Směrnice generálního ředitele č. 12/2012 – přílohy Systemizace Ředitelství silnic a dálnic ČR vyplývá, že na úseku 11310 s účinností od 1. 10. 2012 kromě vedoucího oddělení byla tři systemizovaná místa investičního referenta a tři systemizovaná místa projektanta.

Tato směrnice byla zrušena Směrnicí generálního ředitele č. 5/2013 z 23. 4. 2013 s účinností od 24. 4. 2013 a v příloze systemizovaných míst na úseku 11310 kromě vedoucího byla tři systemizovaná místa investičního referenta a tři systemizovaná místa projektanta. Oproti Směrnici č. 12/2012 tedy k žádné organizační změně na úseku 11310 nedošlo.

Stejná Směrnice generálního ředitele č. 5/2013 ovšem z 10. 9. 2013 s účinností od 15. 9. 2013 v příloze systemizovaných míst změnila počet systemizovaných míst na úseku 11310 tak, že kromě vedoucího oddělení zde byli tři investiční referenti a dva projektanti.

Z listinných důkazů uvedených shora lze mít za prokázáno, že u žalovaného došlo k organizační změně týkající se snížení počtu zaměstnanců na úseku 11310, a to nikoli v rozsahu systemizovaných míst investičního referenta, ale pouze u systemizovaných míst projektanta, kde počet pracovních míst byl snížen o jednoho. Tato situace odpovídala faktickému stavu, kdy k době účinnosti předmětné směrnice na úseku 11310 pracovali pouze dva projektanti.

Z porovnání pracovních smluv investičních referentů na úseku 11310 D., J. a S. lze mít za prokázáno, že investiční referenti D. a J. pracovali na předmětném úseku jako investiční referenti již před přijetím Směrnice č. 12/2012 z 27. 9. 2012. V té době na úseku 11310 pracovala jako investiční referentka ještě žalobkyně, takže k 27. 9. 2012 počet investičních referentů na úseku 11310 odpovídal příloze systemizovaných pracovních míst na tomto úseku.

Z pracovní smlouvy K.S. (č.l. 108 spisu) lze mít za prokázáno, že tato zaměstnankyně nastoupila na úseku 11310 se sjednaným druhem práce investiční referent od 1. 2. 2013. Přijetím této zaměstnankyně do pracovního poměru na uvedeném úseku tak došlo k nesouladu s počtem systemizovaných míst týkajících se investičních referentů, kdy oproti plánovanému stavu tří investičních referentů přijetím K.S. na tomto úseku pracovali čtyři investiční referenti.

Na tomto stavu nezměnila nic ani Směrnice generálního ředitele č. 5/2013 z 23. 4. 2013, když pro úsek 11310 i nadále existoval systemizovaný počet míst investičních referentů tři a tři projektanti.

Lze tedy uzavřít, že to byl žalovaný, který přijetím S. se sjednaným druhem práce investiční referent na úseku 11310 porušil počet systemizovaných míst na tomto úseku a vytvořil tak stav, kdy počet systemizovaných míst investičních referentů neodpovídal faktickému stavu.

Směrnici č. 5/2013 z 10. 9. 2013 došlo sice k organizační změně týkající se počtu systemizovaných míst na úseku 11310, tato organizační změna se však netýkala investičních referentů, kdy počet systemizovaných míst zůstal na třech investičních referentech a snížil se pouze počet systemizovaných míst projektanta z počtu tří na dva.

V projednávané věci tedy bylo prokázáno, že žalovaný rozhodl o organizační změně na úseku 11310, kdy snížil počet systemizovaných míst o jednoho, což se však týkalo pouze počtu projektantů. K organizační změně v počtu investičních referentů žádnou ze směrnic uvedenou shora nedošlo. Na úseku 11310 tak i nadále od okamžiku, kdy do pracovního poměru byla přijata S., existoval rozpor mezi počtem systemizovaných míst investičních referentů a faktickým stavem, řešení této situace však nebylo možno provést organizační změnou dopadající na počet systemizovaných míst projektantů.

Podle § 52 písm. c) zákoníku práce zaměstnavatel může dát zaměstnanci výpověď, stane-li se zaměstnanec nadbytečným vzhledem k rozhodnutí zaměstnavatele, nebo příslušného

orgánu o změně jeho úkolu, technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce nebo o jiných organizačních změnách.

Předpokladem výpovědi dané zaměstnanci podle § 52 písm. c) zákoníku práce je existence organizační změny a příčinná souvislost mezi organizační změnou a nadbytečností zaměstnance.

V projednávané věci se žalobkyně nestala nadbytečnou v důsledku rozhodnutí o organizační změně, neboť organizační změna z 10. 9. 2013 se netýkala počtu systemizovaných míst na úseku 11310 investičních referentů, ale snížení počtu systemizovaných míst projektantů. Pokud se tedy žalobkyně stala nadbytečnou, nebylo to v příčinné souvislosti s organizační změnou, ale konkrétním jednáním žalovaného, který přijetím do pracovního poměru dalšího investičního referenta S. zapříčinil stav, kdy stanovený počet systemizovaných míst investičních referentů neodpovídal faktickému stavu.

Tento závěr je v souladu s obsahem svědecké výpovědi J. Š. – vedoucího personálního útvaru, která potvrdila, že na úseku v Brně existoval letitý problém, kdy v systemizaci bylo místo projektanta, avšak na tomto pracovním místě seděl a vykonával práci investiční referent. Vzhledem k tomu, že na rozdíl od soudu I. stupně odvolací soud dospěl k závěru, že v projednávané věci nebylo prokázáno, že by organizační změna z 10. 9. 2013 byla v příčinné souvislosti s nadbytečností žalobkyně, za použití § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že určil, že výpověď daná žalovaným žalobkyni dne 23. 10. 2013 je neplatná.

V projednávané věci soud ve smyslu § 148 odst. 1 o.s.ř. rozhodoval o nákladech státu, které však nebyly ve výroku III. rozsudku soudu I. stupně vyčísleny a z obsahu spisu ani nevyplývá, že by náklady státu vznikly. Pro nepřezkoumatelnost tohoto výroku odvolací soud za použití § 219a odst. 1 písm. b), § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně zrušil a v tomto rozsahu mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení před soudy obou stupňů mezi účastníky je odůvodněn ust. § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalobkyně byla v řízení zcela úspěšná, má proto právo na náhradu nákladů, které jí v souvislosti s řízením vznikly. Náklady žalobkyně v řízení před soudem I. stupně představují zaplacený soudní poplatek 2.000 Kč a náklady za zastoupení advokátem. Advokátovi náleží odměna za 6 úkonů právní služby po 2.500 Kč podle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. (převzetí zastoupení, sepis žaloby, další vyjádření žalobkyně, účast advokáta u jednání 11. 2. a 19. 10. 2015, kdy jednání přesáhlo 2 hodiny), náhrada hotových výdajů za 6 úkonů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. a DPH 3.528 Kč podle § 137 odst. 3 o.s.ř. Celkové náklady řízení před soudem I. stupně tak představují částku 22.328 Kč.

Úspěšné žalobkyni náleží též náhrada odvolacích nákladů, která představuje 2.000 Kč za zaplacený soudní poplatek a odměnu za 5 úkonů právní služby po 2.500 Kč (sepis odvolání, další vyjádření žalobkyně a účast advokáta u 3 jednání), dále náhrada hotových výdajů za 5 úkonů po 300 Kč a DPH 2.940 Kč, tedy celkem 18.940 Kč.

Celkem je tedy neúspěšný žalovaný povinen nahradit žalobkyni na nákladech řízení před soudy obou stupňů částku 41.268 Kč.

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. V tom případě je možno podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR u soudu, který rozhodoval v I. stupni.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Brně dne 20. prosince 2016

*JUDr. Eva Zálešáková, v.r.
předsedkyně senátu*

*Za správnost vyhotovení:
Jana Bártová, DiS.*